

November huszonharmadikán bensőséges ünnepség keretében avatták fel Marosvásárhelyt a Szentgyörgyi István Színművészeti Intézet gyakorló-színházát, a Studiót. Szabó Lajos igazgató-professzor és Ioan Chereji intézeti tanár megnyitó beszédében az egész intézet közösségének háláját fejezte ki a Román Munkáspárt és a kormány iránt, azért a hatalmas erkölcsi és anyagi támogatásért, amellyel lehetővé tette a Studiósínház megteremtését.

Molière Tartuffe című vígjátékának bemutatásával került sor az elért tanulmányi eredményekről való számadásra. Az előadások folyamán a címszerepet Kovács György, a nép művésze, katedrafőnök-professzor felváltva alakítja Visky Árpád negyedéves színészjelölttel. Kovács Györgynek ez az elgondolása rendkívül szerencsés: kiváló Tartuffe-alakítása, jelenléte a színpadi játékban, aktív részvétele a cselekmény mozgató-szában döntően járul hozzá az előadás egységes hangulatának, ütemének, színvonalának biztosításához. Kőműves Nagy Lajos rendező-tanár és asszisztens-rendezője, Gergely Géza, a legapróbb részletekre is figyelmes gondot fordított a bemutatót. A bemutató előadásán fellépő növendékek közül kiemelkedik Kiss Erzsébet közvetlen, színes Dorine-alakításával. Kocsis Antal egészséges humorérzékkel teszi nevetségessé Orgon figuráját. A többi szereplők: Biluska Annamária (Pernelle-né), Nagy Réka (Elvira), Darvas László (Damis),

Toszó Lilla I. éves (Mariane), Florián Antal I. éves (Valér), Kiss Attila (Cléante), Higgyed Imre II. éves (Lojális úr), Mihály Pál II. éves (Rendőrtiszt), Bányai Irén II. éves (Flipote). Miske László I. éves (Rendőrk) sok játékosággal, értékes alakításokkal járultak hozzá az előadás sikeréhez.

A szép, fegyelmezetten stilizált díszletek terveit Mihai Mădescu, a bukaresti N. Grigorescu Képzőművészeti Intézet díszlettervező-szakos hallgatója; a korhű, ízléses jelmezterveket ugyancsak az N. Grigorescu Képzőművészeti Intézet hallgatója, Emilia Jivanov készítette. Al. Brătăsanu, a művészet érdemes mestere, az N. Grigorescu Képzőművészeti Intézet professzora személyesen ellenőrizte tanítványainak munkáját és a technikai kivitelezést. A közösségi szellem megnyilatkozása volt ez az éj nap-pá tevő munkáláz. A hála megnyilatkozása, mely ott ég az intézet minden dolgozójának szívében pártunk és kormányunk iránt, hogy lehetővé vált a marosvásárhelyi Színművészeti Intézetet szép, korszerű, Mircea Demian építő-művész ízlését dicsőítő gyakorló színházzal kibővíteni.

Kívánjuk, hogy a színvonalas, a növendékek jó tanulmányi előmeneteléről, bontakozó képességeiről tanúszkodó Tartuffe-előadás szerencsés bevezetője legyen a Studióban rendre bemutatásra kerülő további vizsgaelőadásoknak.

K. J.

A Studió nézőtere

Jelenet a Tartuffe-ből. Balról-jobbra: Florián Antal, Nagy Réka, Kovács György, a nép művésze, Kocsis Antal, Miske László, Biluska Annamária, Mihály Pál, Kiss Erzsébet, Darvas László és Toszó Lilla

Marx József felvételei

Marosvásárhelyi

A Teatrul csöndben és szívósnan nyomult föl legjobb folyóirataink színvonalára. Néhány évvel ezelőtt még a rutin és az eleven színházi gyakorlattól való elszakadottság rozsdafoltjai gyöngtették; annál szembetűnőbb ma az eleven szellemisége, ötletgazdagsága, a következetesség, mellyel hazai dramaturgiánk ügyét szolgálja.

Minden számban új hazai színdarab olvasható.

Minden száma jelentős kérdések ösztönét veti föl.

Minden számban jeles színészek, rendezők, dramaturgok vonulnak föl művészetük időszerű gondjaival.

Kronikásai újszólóan, minden egyes hazai bemutatót számon tar-

tanak Szatmártól Piatra Neamțig. Havi folyóiratról lévén szó: az eseményekkel való lépéstartás nem könnyű dolog. Az olvasó éppen ezért őszinte elismeréssel bólint rá a 11-es számra is, amely — amint illik — a tízenegyedik hónapban jelent meg.

★

Az Igaz Szó 10-es számában Bözödi György kitűnő tanulmányát olvashattuk Camil Petrescu Un om între oameni című történelmi regényéről. A tartalmi és formai kérdések árnyalatos, mélyreható elemzése, a szóbanforgó kor — az 1848-as forradalmi esztendő — társadalmi mozgalmainak, szellemi áramlatainak biztos ismerete, Camil Petrescu írói egyéniségének eredeti és meggyőző rajza, a történelmi regény lehetőségeinek, sajátosságainak figyelemreméltó fölvezetése — íme, Bözödi tanulmányának jellemző jegyei.

Ugyancsak dicsőítő szóval kell föl-hívunk a figyelmet Móricz Zsigmondról szóló írásra is. (Igaz Szó, 9-es szám). Ilyen írások birtokában Bözödi nyugodtan mosolyoghat azon, hogy egyes irodalmi ranglista-készítők oly gyakran utalják őt a satöbbi-rovatba.

★

Fodor Sándornak dicsőítésre méltóan szép írása jelent meg a Korunk 10-es számában. Bizonyos, hogy a kritika érdeme szerint fogja méltatni. A konstruktív bírálatot egyelőre Szűcs István előzte meg egy destruktív dicsőítéssel. (Utunk 46. sz.) Szűcs szerint Fodor Útrahészen című írása azért figyelemre méltó, mivel összes eddigi munkái — néhány kötetnyi elbeszélés — a korszerű-lenség jegyében születtek, „a magyar próza félreértett hagyományaként.” Értjük már, miért kellett Fodor-t megdicsőíteni.

Hogy könyveit leseperjük az asztalról.

Szűcs kritikai módszere ama szilveszteri játékra emlékeztet, amelynek jelszava: „kormozzuk egymást, ha lehet!” A kéz ugyanis, mely játék közben látszólag jóakarattal nyúl arcod felé, hogy megcirógasson, be van horgozva.

Az ilyen kézre vigyázni kell!

★

Az Igaz Szó 11-es számában Kemény János Tűzek című regényrészletét olvashattuk. Ezúttal is beigazoló-dott, hogy mestere a havasi tájak leírásának. Szembeszökő erőnye: a rendkívüli tárgyismeret. A hősök arcát néhol eltakarják a fenyőágak; de a természeti világ megörökítésében verhetetlen. Írói titka, gondolom, épp az, hogy nem a kiagyaltat, az elgondolat próbálja valóságossá festeni, hanem a valót emeli költői szintre. A részlet után várjuk az Egészlet.

SÜTŐ ANDRÁS